

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/62441 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 13 juli 2007 in
het geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 28 november 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie de aan appellant verleende verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingetrokken. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 13 juli 2007, verzonden op 17 juli 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door appelland ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appelland bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 2 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 16 augustus 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H. Troostwijk, Voorzitter, en mr. P.A. Offers en mr. M.A.A. Mondt-Schouten, Leden, in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van Staat.

w.g. Troostwijk
Voorzitter

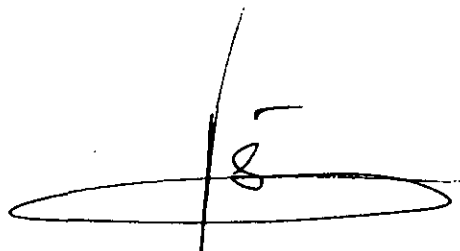
w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 19 september 2007

210.

Verzonden: 19 september 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

02/00/2007 20:24 +31-20-6646100 ADVOCATEN KANTOOR

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 06/62441

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 13 juli 2007

inzake

geboren op
van Afghaanse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde mr. A.H.A. Kessels,

tegen

de staatssecretaris van Justitie,
te 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde mr. R.P.G. van Bel.

Procesverloop

In deze uitspraak wordt waar nodig onder verweerder tevens verstaan de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie dan wel de minister van Justitie.

Eiser was sedert 20 november 2000 in het bezit van een vergunning tot verblijf zonder beperkingen als bedoeld in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, verder te noemen: Vw (oud). Die vergunning is met de invoering van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) van rechtswege omgezet in een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd.

Bij besluit van 28 november 2006 heeft verweerder laatstgenoemde verblijfsvergunning ingetrokken op grond van artikel 35, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000.

Tegen dit besluit heeft eiser bij brief van 21 december 2006 beroep ingesteld.

De zaak is behandeld op de zitting van 7 juni 2007, waar eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde. Als tolk is verschenen de heer Mir.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 28 november 2006 in rechte stand kan houden.

2. In dit besluit heeft verweerder zich kort gezegd op het standpunt gesteld dat er naar zijn oordeel ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat eiser zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen als bedoeld in artikel 1F, onder a, b en c, van het Vluchtelingenverdrag. Daartoe heeft verweerder overwogen dat eiser van 1982 tot na de machtswisseling in 1992 beroepsmilitair is geweest bij de Afghaanse veiligheidsdienst, het laatst in de functie van majoor bij directie 89, afdeling 4 van de KhAD/WAD. Directie 89 controleerde en hield toezicht op alle onderdelen en kantoren van de KhAD en rapporteerde aan de directie onderzoek / directie 80 (Riasat 80). Naar de mening van verweerder is het gelet op het ambtsbericht van het ministerie van Buitenlandse Zaken van 29 februari 2000 niet aannemelijk dat eiser geen weet heeft gehad en niet heeft deelgenomen aan de gedragingen zoals in het ambtsbericht worden toegeschreven aan (onder)officieren van de KhAD/WAD. Uit voormeld ambtsbericht komt naar voren dat de Afghaanse veiligheidsdiensten ten tijde van het communistische bewind berucht waren om hun brute methodes. Volgens het ambtsbericht is het ondenkbaar dat iemand die werkzaam was binnen deze diensten, ongeacht het niveau waarop hij of zij werkzaam was, niet op de hoogte was van de grove schendingen van de mensenrechten die plaatsvonden - dit was zowel binnen als buiten Afghanistan een welbekend feit. Vele medewerkers binnen de KhAD en de WAD hebben, zo vervolgt het ambtsbericht, deelgenomen aan deze mensenrechtenschendingen. Vanaf de rang van onderofficier heeft zelfs iedereen actief deelgenomen aan de schendingen. Verweerder heeft op grond hiervan eisers' verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000 met toepassing van artikel 35, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 ingetrokken.

3. Eiser heeft - samengevat - in beroep aangevoerd dat hij de intrekking van zijn verblijfsvergunning in strijd acht met het vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel. Eiser wijst erop dat reeds tijdens de hoorzitting van 30 september 1999 diverse vragen zijn gesteld ter toetsing van de vraag of artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag aan hem diende te worden tegengeworpen, doch dat hij daarna op grond van artikel 13a Vw (oud) in het bezit is gesteld van een vergunning tot verblijf zonder beperkingen als bedoeld in artikel 9 van de Vw (oud). Doordat verweerder eerst in het voornemen van 22 maart 2004 heeft laten weten van plan te zijn de verblijfsvergunning te gaan intrekken, is er volgens eiser sprake van rechtsverwerking. Daar komt in de visie van eiser nog bij dat verweerder zijn vergunning ingevolge artikel 12 van de Vw (oud) niet had kunnen intrekken, omdat hij nimmer onjuiste gegevens heeft verstrekt maar altijd de volledige waarheid heeft verteld. Naar de mening van eiser had verweerder de intrekking van de verblijfsvergunning moeten beoordelen op grond van artikel 12 van de Vw (oud) (verstrekken van onjuiste gegevens) in plaats van toetsing aan het ruimere criterium zoals genoemd in artikel 35, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 (verstrekken van onjuiste gegevens dan wel het achterhouden van gegevens). Daarnaast geeft eiser aan dat aan de informatie uit het ambtsbericht van 29 februari 2000 dient te worden getwijfeld. In dat verband wijst eiser erop dat Amnesty International tot op heden niet kan bevestigen dat de informatie uit het ambtsbericht juist is. Bovendien wijst eiser op een rapport van dr. Antonio Giustozzi van 6 maart 2006 voor het Crises States Research Centre, waarin staat vermeld dat er geen reden is te veronderstellen dat de meeste mensenrechtenschendingen werden uitgevoerd door anderen dan de gespecialiseerde 'ondervragers' en dat het zeer onrealistisch is om aan te nemen dat iedere KhAD/WAD-officier zich met mensenrechtenschendingen heeft ingelaten. Eiser heeft tot slot naar voren gebracht dat nergens uit blijkt dat hij enige betrokkenheid heeft gehad bij het plegen van mensenrechtenschendingen. Verder heeft eiser aangegeven dat hij wel enigszins heeft geweten dat de directie onderzoek (Riasat 80) mensenrechten schond, maar hij heeft hierover pas na de val van het communistische bewind van president

Najibullah meer details vernomen. Volgens eiser is er dus geen sprake van 'personal participation' en 'knowing participation'.

4. Ten aanzien van eisers stelling dat er sprake is van schending van het vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel overweegt de rechtbank als volgt.

5. Naar het oordeel van de rechtbank is de intrekking van eisers' verblijfsvergunning niet in strijd met het vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel. Ingevolge paragraaf C6/31.4.1, gelezen in samenhang met paragraaf C6/31.2.2 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000), zoals luidend ten tijde van belang, wordt met de intrekking van de verblijfsvergunning, omdat bij de verlening onjuiste gegevens zijn verstrekt of gegevens zijn achtergehouden, slechts beoogd de situatie te herstellen, zoals die zou zijn geweest, indien wel de juiste gegevens zouden zijn verstrekt. De intrekking is gericht op het ongedaan maken van de gevolgen die aan de onjuiste gegevens zijn verbonden. Met de intrekking van de vergunning wordt niet beoogd enig leed toe te voegen. Zij is louter van reparatoire en niet van punitieve aard. Om die reden is niet vereist dat de vreemdeling de onjuiste gegevens zelf heeft verstrekt, dat hij op de hoogte was van de verstrekking van de onjuiste gegevens of dat hij daarmee heeft ingestemd. Opzet van de vreemdeling, of diens persoonlijke betrokkenheid in welke vorm dan ook, is evenmin vereist. Het gaat er bij de intrekking uitsluitend om dat de situatie wordt hersteld naar de situatie zoals die had behoren te zijn. Gelet op het vorenstaande gaat ook de door de gemachtigde van eiser gemaakte vergelijking met het internationale strafrecht niet op.

6. Verweerder heeft geleidelijk aan meer inzicht gekregen in het functioneren van de veiligheidsdienst in Afghanistan ten tijde van het communistische bewind van president Najibullah, met name door het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 29 februari 2000. Niet wordt betwist dat eiser deze informatie over de Afghaanse veiligheidsdienst niet uit zichzelf heeft verstrekt. Dat eiser ondanks de verkregen inzicht van verweerder over het functioneren van de KhAD/WAD niettemin later toch in het bezit is gesteld van een verblijfsvergunning, maakt niet dat de vergunning niet kan worden ingetrokken. Zoals ook de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) heeft overwogen in haar uitspraak van 21 december 2005 (AB 2006, 153; LJN: AU9192) is de rechtbank van oordeel dat degene die op basis van onjuiste of onvolledige informatie rechten verwerft er rekening mee dient te houden dat op enig moment rechtsherstel kan plaatsvinden. De omstandigheid dat er enige tijd is gelegen tussen de datum van voornoemd ambtsbericht en het voornemen van verweerder om de verblijfsvergunning van eiser in te trekken, staat derhalve aan die intrekking niet in de weg. Van rechtsverwerking is dan ook naar het oordeel van de rechtbank geen sprake.

7. De rechtbank gaat verder voorbij aan eisers stelling dat zijn verblijfsvergunning onder de Vw (oud) niet kon worden ingetrokken, omdat de intrekking van diens verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd dient te worden beoordeeld met inachtneming van de toepasselijke bepalingen uit de Vw 2000, welke bepalingen bij gebreke van andersluidend overgangsrecht bij de inwerkingtreding van de Vw 2000 onmiddellijke werking hebben gekregen. De rechtbank neemt hierbij nog in aanmerking dat uit het eerste lid van artikel 115 voortvloeit, hetgeen wordt bevestigd in de Memorie van Toelichting (Kamerstukken II 1998-1999, 26 732, p. 92), dat met het in dit artikel neergelegde overgangsrecht niet is beoogd zelfstandige, derhalve uitsluitend op het overgangsrecht gebaseerde, verblijfstitels te scheppen, doch om de onder oud recht verkregen verblijfstitels zo snel mogelijk om te zetten in

verblijfsvergunningen op grond van de Vw 2000 op een zodanige wijze dat de materiële rechtspositie van betrokkenen in beginsel niet wijzigt.

8. Nu vorenstaande grieven van eiser niet slagen dient de rechtbank vervolgens te beoordelen of verweerder op goede gronden artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag aan eiser heeft tegengeworpen.

9. In artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag is bepaald dat de bepalingen van dat verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie ernstige redenen bestaan om te veronderstellen dat:

- a. hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten, welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;
- b. hij een ernstig niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling als vluchteling is toegelaten;
- c. hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties.

10. Ingevolge paragraaf C1/5.13.3.3. van de Vc 2000, zoals luidend ten tijde van belang, acht verweerder het zijn taak om aan te tonen dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat een vreemdeling onder de criteria van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag valt. Teneinde te bepalen of eiser individueel verantwoordelijk dient te worden gehouden voor misdrijven als bedoeld als bedoeld in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag, past verweerder de 'personal and knowing participation'-test toe. Op die manier wordt beoordeeld of ten aanzien van eiser kan worden aangenomen dat hij weet heeft gehad of had behoren te hebben van het plegen van de betreffende misdrijven ('knowing participation') én of hij op enige wijze hieraan persoonlijk heeft deelgenomen ('personal participation'). Indien hiervan sprake is kan eiser artikel 1F worden tegengeworpen.

11. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling behoort de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielaanvraag naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder en kan die vaststelling door de rechter slechts terughoudend worden getoetst.

12. Ingevolge paragraaf C1/5.13.3.3. van de Vc 2000 is sprake van 'knowing participation' als aan één van de volgende situaties is voldaan:

1. Indien betrokkene werkzaam was voor een onderdeel van een overheidsorgaan, bijvoorbeeld voor een onderdeel van het leger, de veiligheidsdienst of de politie, dat volgens gezaghebbende en vrij toegankelijke rapportages op systematische wijze en/of op grote schaal misdrijven als bedoeld in artikel 1F heeft gepleegd in de periode dat betrokkene daar werkzaam was, tenzij de betreffende vreemdeling kan aantonen dat er in zijn individuele geval sprake is van een significante uitzondering;
2. indien betrokkene werkzaam was voor een organisatie waarvan de staatssecretaris van Justitie op basis van informatie van de minister van Buitenlandse Zaken of andere hiertoe geëigende instanties heeft geconcludeerd dat aan personen die behoren tot bepaalde categorieën van deze organisatie en die een verblijfsvergunning aanvragen in Nederland in de regel artikel 1F zal worden tegengeworpen, tenzij de

AWB 06/62441

5

betreffende vreemdeling kan aantonen dat sprake is van een significante uitzondering; of

3. indien betrokkene heeft deelgenomen aan handelingen waarvan hij wist of had behoren te weten dat het hier misdrijven betrof als bedoeld in artikel 1F, zonder dat hij deel uitmaakte van een orgaan of organisatie als bedoeld onder 1 en 2.

13. Blijkens het ambtsbericht van 29 februari 2000 hadden de KhAD en de WAD als taak het voortbestaan van het communistische bewind op korte en lange termijn te waarborgen. In de praktijk betekende dit dat de KhAD en de WAD de vijanden van dit bewind dienden op te sporen en uit te schakelen. Er werd een klimaat van terreur gecreëerd dat tot doel had elk verzet onder de burgeroorlog bij voorbaat in de kiem te smoren. Bij de uitvoering van hun taak beschikten de KhAD en de WAD over bijna onbeperkte volmachten, waar zij ruim gebruik van maakten. Hierbij zijn op grote schaal mensenrechten geschonden. Dit blijkt eveneens uit een groot aantal rapportages van Amnesty International en de Verenigde Naties, waaronder die van de speciaal rapporteur van de mensenrechtencommissie van de Verenigde Naties inzake de mensenrechtensituatie in Afghanistan in de jaren tachtig. Het klimaat van terreur en angst dat de KhAD en WAD teweegbrachten in de Afghaanse maatschappij, heerste overigens ook binnen de veiligheidsdiensten zelf. De loyaliteit van de medewerkers van de KhAD en de WAD werd voortdurend op de proef gesteld. Indien ook maar de geringste twijfel bestond over de toewijding van een medewerker aan de communistische zaak, dan werd hij zonder meer uit de gelederen van de KhAD of de WAD verwijderd. Veelal betekende dit de dood van de betrokken medewerker.

14. Nu eiser van 1982 tot en met 1992 werkzaam is geweest voor de KhAD/WAD waarvan hetgeen niet wordt betwist door eiser, het hoofdbestanddeel van de activiteiten bestond uit het begaan van misdrijven in de zin van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag heeft verweerder kunnen concluderen dat eiser wist of had moeten weten van de misdrijven die door die organisatie zijn gepleegd. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat eiser er niet in geslaagd om aan te tonen dat hij desondanks niet heeft geweten van het misdadige karakter van de KhAD/WAD. Hierbij is nog in aanmerking genomen dat eiser tijdens zijn aanvullend gehoor van 17 maart 2003 en 9 april 2003 heeft verklaard dat alle bevolkingen ter wereld weten dat de geheime diensten in hun land mensen arresteren, detineren en martelen. Tevens heeft eiser bij die gelegenheid verklaard dat hij nieuwsgierig van aard is en heeft vernomen dat sommige van zijn collega's gestraft zijn voor een strafbaar feit dat ze hadden begaan. Eiser geeft verder ook toe dat hij een en ander wist van de mensenrechtenschendingen door de KhAD en de WAD tijdens het bewind van de regering van Najibullah, maar dat hij daar na de val van dat bewind veel meer over heeft gehoord. Op grond hiervan heeft verweerder op goede gronden het standpunt ingenomen dat eiser niet behoort tot de significante uitzonderingen.

15. Ingevolge paragraaf C1/5.13.3.3 van de Vc 2000 wordt onder 'personal participation' niet slechts verstaan het door betrokkene zelf of in diens opdracht plegen van een misdrijf, maar ook het door betrokkene direct faciliteren hiervan. Hiervan is sprake als zonder het handelen of nalaten van betrokkene het misdrijf niet zou zijn gepleegd of dat het aanzienlijk moeilijker zou zijn geweest het misdrijf te plegen. Indien aan één van de volgende situaties is voldaan is er sprake van 'personal participation':

1. indien uit verklaringen van betrokkene of uit ontvangen informatie blijkt dat betrokkene het misdrijf als bedoeld in 1F persoonlijk heeft gepleegd;

2. indien uit verklaringen van betrokkene of uit ontvangen informatie blijkt dat het misdrijf als bedoeld in artikel 1F onder verantwoordelijkheid van betrokkene als meerdere is gepleegd;
3. indien uit verklaringen van betrokkene of uit ontvangen informatie blijkt dat het misdrijf als bedoeld in artikel 1F door betrokkene direct is gefaciliteerd, dat wil zeggen dat zijn handelen en/of nalaten in wezenlijke mate ertoe heeft bijgedragen. Onder wezenlijke bijdrage dient te worden verstaan dat de bijdrage een feitelijk effect heeft gehad op het begaan van het misdrijf en dat het misdrijf hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze zou hebben plaatsgevonden indien iemand de rol van betrokkene had vervuld dan wel indien betrokkene gebruik had gemaakt van mogelijkheden het misdrijf te voorkomen; of
4. indien betrokkene behoorde tot een categorie van personen binnen een organisatie waarvan de staatssecretaris van Justitie op basis van informatie van de minister van Buitenlandse Zaken of ander hiertoe geëigende instanties heeft geconcludeerd dat aan personen die behoren tot deze categorie en die een verblijfsvergunning aanvragen in Nederland in de regel artikel 1F zal worden tegengeworpen, tenzij de betreffende vreemdeling kan aantonen dat er in zijn individuele geval sprake is van een significante uitzondering.

16. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat eiser, nu hij als officier werkzaam is geweest voor de KhAD/WAD, behoort tot de categorie van personen aan wie in de op basis van het ambtsbericht van 29 februari 2000 artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag wordt tegengeworpen.

17. Ten aanzien van de positie en de verantwoordelijkheden van (onder)officieren binnen de KhAD/WAD komt uit het ambtsbericht naar voren dat de KhAD en de WAD eliteonderdelen waren van het communistische staatsapparaat. Tijdens de zeer strenge selectieprocedure werd de loyaliteit van aankomend medewerkers van de KhAD en de WAD aan de DVPA danig op de proef gesteld. Dit gold in versterkte mate voor de rekrutering van officieren. Hiervoor kwamen slechts loyaal gebleken DVPA-leden en personen uit regeringsgezinde families in aanmerking. De kandidaten ondergingen een zeer intensieve training. Indien deze met goed gevolg was doorlopen volgde een proeftijd. Tijdens de proeftijd moesten de officieren blijken van hun loyaliteit en weerbaarheid door bijvoorbeeld het bespioneren van familieleden, het arresteren en martelen van vrienden en kennissen, het uit de weg ruimen van al dan niet vermeende vijanden van het communistische bewind of het infiltreren in de gelederen van de Mujahedin. Als eerste plaatsing werden officieren tewerk gesteld op afdelingen van de KhAD/WAD die zich concreet bezighielden met de opsporing van 'staatsgevaarlijke elementen'.

Medewerkers van de KhAD/WAD rouleerden regelmatig zodat zij binnen een afdeling geen te grote machtsbasis konden opbouwen. Soms werden medewerkers verschillende keren per jaar overgeplaatst. Iemand die langer dan een jaar bij de KhAD/WAD in dienst was, had tenminste op twee afdelingen gewerkt. Een plaatsing op een afdeling of directie waarvan de werkzaamheden een meer administratief of technisch karakter hadden, lag slechts in het verschiet als een officier zich voldoende had bewezen tijdens zijn eerste plaatsing of plaatsingen.

Een promotie tot officier kon niet plaatsvinden indien de betreffende medewerker niet op concrete wijze van zijn of haar onvoorwaardelijke loyaliteit aan het bewind bleek had gegeven. Dit gold ook voor promoties die een officier van de KhAD of WAD ten deel vielen na afronding van zijn of haar opleiding. De minister van Buitenlandse Zaken concludeert in paragraaf 2.7 van het ambtsbericht dat elke officier die tijdens zijn of haar diensttijd is

bevorderd betrokken geweest bij arrestaties, ondervragingen, martelingen en zelfs executies. Ook voor onderofficieren was het onmogelijk binnen de KhAD/WAD te functioneren indien zij niet wenste deel te nemen aan de systematische schendingen van de mensenrechten die daar plaatsvonden.

Het ambtsbericht meldt verder dat ook binnen de KhAD/WAD sprake was van een klimaat van terreur en angst. De loyaliteit van de medewerkers van de KhAD/WAD werd voortdurend op de proef gesteld. Indien er ook maar enig twijfel bestond aan iemands toewijding aan de communistische zaak, werd hij of zij zonder meer uit de gelederen van de KhAD/WAD verwijderd. Veelal betekende dit de dood van de betrokken medewerker. Om geen verdenking op zich te laden, dienden medewerkers van de KhAD/WAD zich vrijwel dagelijks te bewijzen.

18. Het is vaste jurisprudentie dat een ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken kan worden aangemerkt als een deskundigenadvies aan de staatssecretaris van Justitie ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. Daartoe dient het op onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze informatie te verschaffen, onder aanduiding – voor zover mogelijk en verantwoord – van de bronnen, waaraan deze is ontleend. Indien aan deze eisen is voldaan, mag de staatssecretaris bij de besluitvorming op asielaanvragen van de juistheid van die informatie uitgaan, tenzij concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan.

19. De Afdeling heeft in haar uitspraak van 30 november 2004 (JV 2005, 49; LJN: AR7346), na kennisneming van de aan het ambtsbericht van 29 februari 2000 ten grondslag liggende stukken, overwogen dat er geen grond is voor het oordeel dat de staatssecretaris niet mocht uitgaan van de conclusie die is neergelegd in paragraaf 2.7 van het ambtsbericht. De Afdeling heeft in dat verband nog overwogen, dat de omstandigheid dat de rapportages van dr. A. Giustozzi van 1 augustus 2003 en 28 september 2003 en een brief van Amnesty International van 2 maart 2004 niet bevestigen dat alle onderofficieren en officieren van de KhAD en de WAD zich gedurende hun diensttijd schuldig hebben gemaakt aan schendingen van mensenrechten, onvoldoende is om aan de juistheid en volledigheid van de informatie in het ambtsbericht te twijfelen. De rechtbank beschouwt de overwegingen van de Afdeling in die uitspraak als hier herhaald en ingelast. De door eiser in de onderhavige procedure overgelegde rapportage van dr. A. Giustozzi van 6 maart 2006 maakt vorenstaande naar het oordeel van de rechtbank niet anders. Immers, in die rapportage wordt door dr. Giustozzi slechts gesteld dat het zeer onrealistisch lijkt om aan te nemen dat iedere KhAD/WAD officier met mensenrechtenschendingen heeft ingelaten. Naar het oordeel van de rechtbank leidt deze niet nader onderbouwde en ook enigszins voorzichtig geformuleerde stelling er evenmin toe dat aan de juistheid of volledigheid van het ambtsbericht van 29 februari 2000 dient te worden getwijfeld. Het betreft hier namelijk slechts de opinie van dr. Giustozzi, hetgeen niet kan worden beschouwd als een concreet aanknopingspunt om aan de inhoud van het ambtsbericht te twijfelen.

20. Eiser heeft voorts ontkend zelf arrestaties, martelingen en folteringingen te hebben bijgewoond of gezien. Volgens eiser werden opsporingen, arrestaties, folteringingen en detenties slechts uitgevoerd door de directie van onderzoek, directie 80. Verder heeft eiser verklaard dat directie 89 van de WAD, waar hij werkte, onder collega's bekend stond als een directie die "zich bezighield met papier. Wat er later met de dader gebeurde, daar hadden eiser en zijn collega's geen enkele invloed op. Daarnaast heeft eiser naar voren gebracht dat hij automatisch om de twee jaar werd bevorderd, zonder dat hij daar iets bijzonders voor hoefde te doen.

AWB 06/62441

8

21. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder voormelde verklaringen van eiser met het oog op het ambtsbericht van 29 februari 2000, niet geloofwaardig kunnen achten. De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat eiser er niet in is geslaagd om met objectieve bronnen te onderbouwen dat juist hij een significante uitzondering is op het gegeven uit het ambtsbericht van 29 februari 2000 dat alle (onder)officieren van de toenmalige KhAD/WAD verantwoordelijk zijn geweest voor ernstige mensenrechtenschendingen. Verweerder is dan ook op goede gronden tot de conclusie gekomen dat eiser voldoet aan de voorwaarden voor 'personal participation'. De verklaring van eiser dat hij zijn werk niet kon neerleggen, omdat hij anders als deserteur terecht zou zijn gesteld, hoefde verweerder niet tot een ander oordeel te leiden. Eiser heeft immers verklaard, zoals verweerder ook aangeeft, dat hij voor de KhAD/WAD is blijven werken omdat hij anders naar het front moest. Uit deze verklaring heeft verweerder mogen afleiden dat eiser weloverwogen voor de KhAD en de WAD is blijven werken. Nu niet is gebleken dat eiser gedurende zijn langdurige carrière enige poging in het werk heeft gesteld om zich aan de werkzaamheden voor de KhAD en de WAD te onttrekken, heeft verweerder in redelijkheid kunnen concluderen dat de consequenties van de keuze van eiser om deel uit te maken van de KhAD en de WAD voor diens rekening en risico dienen te komen.

22. Gelet op het hiervoor overwogene heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank terecht geconcludeerd dat bij eiser sprake is geweest van het verstrekken van onjuiste dan wel het achterhouden van gegevens, die indien bij verweerder bekend zouden zijn geweest bij eisers aanvraag, zouden hebben geleid tot tegenwerping van 1F van het Vluchtelingenverdrag en niet-verlening van een verblijfsvergunning.

23. Derhalve was verweerder bevoegd om eisers verblijfsvergunning op grond van het bepaalde in artikel 35, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 in te trekken.

24. De rechtbank is voorts met verweerder van oordeel dat de intrekking van de verblijfsvergunning geen strijd oplevert met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Verweerder heeft daartoe overwogen dat in het algemeen ambtsbericht van juli 2005, zoals ook in het algemeen ambtsbericht van februari 2006 inzake Afghanistan is aangegeven dat ex-communisten, ofschoon zij van de zijde van de regering niet te vrezen hebben, *mogelijk* toch een risico lopen slachtoffer te worden van mensenrechtenschendingen als zij geen bescherming genieten van invloedrijke facties of stammen. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder hieruit kunnen concluderen dat ex-communisten weliswaar tot een risicogroep behoren, doch dat het enkele feit dat personen banden hebben gehad met het voormalige communistische regime op zichzelf nog geen reëel risico oplevert in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verweerder heeft hierbij nog in aanmerking genomen dat eiser geen hoge positie of openbare functie heeft bekleed binnen de DVPA of anderszins binnen het communistische regime. Voorts heeft verweerder opgemerkt dat niet op voorhand vaststaat dat eiser door de burgerbevolking geïdentificeerd zal worden met mensenrechtenschendingen gedurende het communistische regime. Naar de mening van verweerder kunnen de door eiser ten tijde van het communistische regime beklede posities niet op voorhand tot die conclusie leiden. Eiser heeft daartoe evenmin concrete aanwijzingen gegeven, aldus verweerder. De verklaring van eiser dat zijn familie in Afghanistan problemen heeft ondervonden van de zijde van de Mujahedin, doet daar volgens verweerder niet aan af. Verweerder wijst er in dat verband in de eerste plaats op dat uit de verklaringen van eiser niet blijkt door welke groepering hij destijds werd gezocht, noch wat de huidige machtspositie is van deze

groepering. Verder acht verweerder van belang dat eiser heeft verklaard dat zijn ouders en broer inmiddels weer in   wonen. Hoewel zij het economisch en medisch zwaar hebben en de vader van eiser begin 2005 nog zou zijn benaderd door mensen die naar eiser vroegen, is niet gebleken dat zij ernstige problemen ondervinden van de zijde van de autoriteiten of van welke groepering dan ook.

25. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder op grond van het vorenstaande terecht geconcludeerd dat het enkele feit dat eiser banden heeft gehad met het voormalige communistische regime in Afghanistan nog geen reëel risico oplevert in de zin van artikel 3 van het EVRM. Nu er evenmin aanwijzingen zijn dat voormalige communisten enkel op grond van hun verleden als afvalligen (ongelovigen) worden beschouwd en evenmin is gebleken dat personen enkel vanwege het behoren tot de Pashtun bevolkingsgroep een reëel risico lopen op een behandeling welke door artikel 3 van het EVRM is verboden, heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank op goede gronden geconcludeerd dat eiser bij een terugkeer in Afghanistan geen behandeling in de zin van artikel 3 EVRM heeft te duchten. De rechtbank neemt hierbij nog in aanmerking dat eiser in de gronden van beroep heeft erkend dat zijn medische situatie op dit moment geen aanleiding geeft om te concluderen dat om die reden sprake zou zijn van een artikel 3 EVRM-schending bij terugkeer. Verder kunnen de opmerkingen van eiser dat hij reeds vele jaren in Nederland woont en inmiddels helemaal is geïntegreerd in de Nederlandse samenleving in dit verband geen rol spelen, nu deze argumenten niet asielgerelateerd zijn.

26. De rechtbank is ten slotte van oordeel dat thans niet ter beoordeling staat of de intrekking van de verblijfsvergunning strijd oplevert met het bepaalde in artikel 8 van het EVRM, zoals ook door de gemachtigde van verweerder ter zitting is erkend. De rechtbank verwijst daarbij naar de Afdelingsuitspraak van 6 augustus 2003 (JV 2003, 433; LJN: AL6437).

27. Het beroep is derhalve ongegrond.

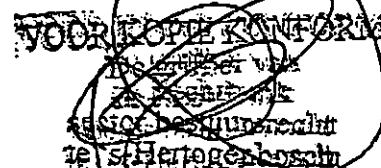
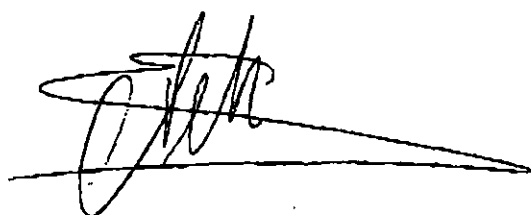
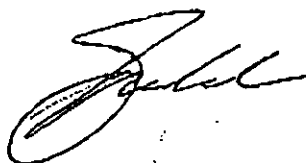
28. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

29. Mitsdien wordt beslist als volgt.

Beslissing
De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. A.F.C.J. Mosheuvél als rechter in tegenwoordigheid van
mr. A.A.M.J. Smulders en uitgesproken in het openbaar op 13 juli 2007.

VOORLOPE KANTOR
De rechter van
de Raad van
Staat bestuursrecht
te 's Hertogenbosch

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden:

17 JULI 2007

HEMONY ADVOCATEN

Afdeling Bestuursrechtspraak
van de Raad van State
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
4856	B - 2 AUG 2007
ZAAKNR.	05493
AAN:	VI 1
BEHANDELD: DD:	PAR:

tevens per fax:
070 - 365 13 80

mr. A.M.F. Diederens*
mr. F.M. Holwerda
mr. A.H.A. Kessels
mr. H.M. Meijerink
mr. H. Stoppelenburg
mr. W.P.C. de Vries
mr. T.P.A. Weterings

ADVOCATEN
& PROCUREURS

*tevens gecertificeerd
conflictbemiddelaar/
NMI-mediator*

Amsterdam, 2 augustus 2007

Betreft : Hoger beroep vreemdelingenzaken
IND nr : 9712.03.4005
Ons kenmerk: hoger beroep

Geeft te kennen:

geboren op _____, van Afghaanse nationaliteit, die momenteel verblijft op het adres _____ en die in deze zaak woonplaats heeft gekozen bij Hemony Advocaten aan de Hemonylaan 27 te Amsterdam, van welk kantoor mw. mr. A.H.A. Kessels bepaaldelijk is gevolmachtigd tot het instellen van het hoger beroep en als zodanig zal optreden, met het recht van vervanging.

Verzocht wordt om de eventueel verschuldigde griffierecht ten laste van de rekening-courant te brengen.

1. Achtergrond:

Appellant komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch, van 13 juli 2007, verzonden op 17 juli 2007, Awb 06 / 62441 (productie 1), in welke zaak de rechtbank het beroep gericht tegen de beschikking van 28 november 2006 ongegrond heeft verklaard.

2. Grieven:

2.1 Inleiding

Appellant stelt dat de beschikking van rechtens onjuist is en de rechtbank derhalve het beroep gericht tegen deze beschikking gegrond had dienen te verklaren.

Appellant heeft de volgende grieven tegen de uitspraak.

2.2 Grief 1:

Ten onrechte overweegt de rechtbank in r.o 19 het volgende:

"(...) De door eiser in de onderhavige procedure overgelegde rapportage van dr. A. Giustozzi van 6 maart 2006 maakt vorenstaande naar het oordeel van de rechtbank niet anders. Immers, in die rapportage wordt door dr. A. Giustozzi slechts gesteld dat het zeer onrealistisch lijkt om aan te nemen dat iedere KhAD/WAD officier zich met mensenrechtenschendingen heeft ingelaten. naar het oordeel van de rechter leidt deze niet nader onderbouwde en ook enigszins voorzichtig geformuleerde stelling er evenmin toe dat aan de juistheid of volledigheid van het ambtsbericht van 29 februari 2000 dient te worden getwijfeld. Het betreft hier namelijk slechts de opinie van dr. Giustozzi, hetgeen niet kan worden beschouwd als een concreet aanknopingspunt om aan de inhoud van het ambtsbericht te twijfelen."

In r.o 20 staat o.m.:

"Eiser heeft voorts ontkend zelf arrestaties, martelingen en foltering te hebben bijgewoond of gezien (...)."

In r.o. 21 heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat:

"Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder voormelde verklaringen van eiser met het oog op het ambtsbericht van 29 februari 2000, niet geloofwaardig kunnen achten. De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat eiser er niet in is geslaagd om met objectieve bronnen te onderbouwen dat juist hij een significante uitzondering is op het gegeven uit het ambtsbericht van 29 februari 2000 dat alle (onder)officieren van de toenmalige KhAD/WAD verantwoordelijk zijn geweest voor ernstige mensenrechtenschendingen. verweerder is dan ook op goede gronden tot de conclusie gekomen dat eiser voldoet aan de voorwaarden voor 'personal participation'. De verklaring van eiser dat hij zijn werk niet kon neerleggen, omdat hij anders als deserteur terecht zou zijn gesteld, hoefde verweerder niet tot een ander oordeel te leiden. (...)."

In r.o 22 overweegt de rechtbank ten onrechte het volgende:

"Gelet op het hiervoor overwogene heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank terecht geconcludeerd dat bij eiser sprake is geweest van het verstrekken van onjuiste dan wel het achterhouden van gegevens, die indien bij verweerder bekend zouden zijn geweest bij eisers aanvraag, zouden hebben geleid tot tegenwerping van IF van het Vluchtelingenverdrag en niet-verlening van een verblijfsvergunning."

Appellant stelt dat de rapportage van Giustozzi, waarin onder meer staat dat het zeer onrealistisch lijkt om aan te nemen dat iedere KhAD/WAD officier zich heeft ingelaten met mensenrechtenschendingen, wel degelijk aanleiding geeft te twijfelen aan de juistheid van het ambtsbericht van 29 februari 2000.

Het besluit tot intrekking van de aan appellant verleende verblijfsvergunning is uitsluitend gebaseerd om voornoemd ambtsbericht. Het betreft hier echter een algemeen en geen individueel ambtsbericht. Het betreft bovendien een ambtsbericht dat onder slechte omstandigheden tot stand is gekomen.

Aangezien er geen andere bronnen zijn die de conclusie van het ministerie van Buitenlandse Zaken in dat ambtsbericht kunnen bevestigen, stelt appellant zich op het standpunt dat de intrekking niet slechts gebaseerd mag zijn op voornoemd ambtsbericht.

De rechtbank heeft dan ook ten onrechte de intrekking van de verblijfsvergunning, enkel en alleen, op grond van voornoemd ambtsbericht geaccordeerd.

Appellant stelt dat het algemeen ambtsbericht over de Khad/Wad een ambtsbericht is dat opnieuw kritisch dient te worden bekeken. Het is immers een ambtsbericht dat tot stand is gekomen ten tijde van het regime van de Taliban, eind jaren negentig, begin 2000. Het onderzoek is in een zeer kort tijdsbestek verricht via de Nederlandse post in Pakistan, omdat Afghanistan op dat moment niet toegankelijk was. Uit de onderliggende stukken van het ambtsbericht blijkt dat de passages in het ambtsbericht, waarop de conclusie is gebaseerd dat alle (onder-)officieren mensenrechten hebben geschonden, is gestoeld op informatie die zegslieden in Pakistan aan de ambassade hebben verstrekt. Deze zegslieden hebben op hun beurt *de auditu* de verklaringen van derden verzameld. Deze verklaringen zijn onder meer afkomstig van slachtoffers van het communistisch regime. Van leden van de staatsveiligheidsdienst zijn geen verklaringen afgenomen; zij zouden niet objectief zijn. De bronnen zijn vertrouwelijk.

Uit de onderliggende stukken blijkt dat navraag niet mogelijk was bij de Taliban en dat binnen de vluchtelingenorganisatie van de VN en andere instellingen geen gedetailleerde informatie over de staatsveiligheidsdienst aanwezig is. Eén memo meldt dat het buitengewoon moeilijk is om de staatsveiligheidsdienst in kaart te brengen. Een ander memo geeft aan dat de geraadpleegde bronnen elkaar regelmatig tegenspreken. In een ander memo wordt melding gemaakt van het feit dat zegslieden niet in staat zijn om vragen gedetailleerd te beantwoorden.

Het ambtsbericht bevat naast de anonieme bronnen een uitgebreid overzicht van openbare bronnen. Zo zijn veel rapporten van Amnesty International en de Speciale Rapporteur van de Mensenrechtencommissie van de VN gebruikt. Daarnaast is literatuur van Afghaanse deskundigen geraadpleegd. geen van deze informatie bevat echter enige informatie waarmee de vier deelconclusies en hoofdconclusie kunnen worden onderbouwd. Desgevraagd heeft een van de in het ambtsbericht aangehaalde deskundigen, Barnett Rubin, verbonden aan de New York University, verklaard dat hij de vier deelconclusies kan bevestigen noch ontkennen; hij beschikt niet over de vereiste kennis. Amnesty International heeft aangegeven dat zij de vier deelconclusies niet kan bevestigen. Een andere Afghanistan-deskundige, dr. Antonio Giustozzi, verbonden aan de London School of Economics, heeft aangegeven dat hij het zeer onwaarschijnlijk vindt dat alle (onder-)officieren mensenrechten zouden hebben geschonden.

Wetenschappers die jarenlang onderzoek hebben verricht, organisaties zoals Amnesty International en UNHCR met een uitgebreid netwerk, hebben onvoldoende inzicht in de Afghaanse veiligheidsdienst om zo'n vergaande conclusie te trekken als het ministerie van Buitenlandse zaken trekt. Het ministerie van Buitenlandse zaken kan dit in een zeer kort tijdsbestek van enkele maanden kennelijk wel.

Reeds zeven jaar wordt de *status quo* van dit ambtsbericht nu gehandhaafd. het heeft nu eenmaal het predikaat deskundigenadvies; dus het bestuursorgaan hoeft geen nader onderzoek te verrichten. De zorgvuldigheidsverplichting brengt echter met zich mee dat het ambtsbericht op actualiteit wordt gecontroleerd. Alleen op die wijze kan het ambtsbericht worden aangemerkt als deskundigenadvies.

Uit de onderliggende stukken blijkt dat het ministerie continu verificatie wenselijk heeft geacht – hetgeen in 2000 niet mogelijk was. De veranderde situatie in Afghanistan maakt nader onderzoek en verificatie nu wel mogelijk. De Taliban is vervangen door een nieuwe regering waarmee Nederland nauwe banden onderhoudt. vanwege deze sterk verbeterde relatie is het voor de Nederlandse post in Kaboel nu gemakkelijker om onderzoek te verrichten. Verificatie van de omstreden passages in het ambtsbericht is daarom nu wel mogelijk.

(nb; het betreft hier de weergave van een artikel van mr. Mariëk van Eik in het NJB van 8 juni 2007 nr 23)

Nu de conclusies vervat in het ambtsbericht van 2000 niet gestaafd worden met toegankelijke én objectieve bronnen en voorts andere bronnen aangeven dat de conclusies niet kunnen worden bevestigd, is de intrekking van de verblijfsvergunning ic. op basis van dat ambtsbericht en het prima facie tegen werpen van 1F bij een persoon die bij de KhAD heeft gewerkt als officier, niet rechtmatig te achten.

Appellant acht voorts van belang dat de afdelingen waar hij gewerkt heeft niet worden genoemd in het ambtsbericht, en dat uit het dossier niet blijkt dat betrokkene gerouleerd heeft en zodoende terecht is gekomen op de macabere afdelingen van de KhAD/WAD. Het ambtsbericht

De rechtbank heeft ten onrechte de verklaringen van appellant niet geloofwaardig geacht op grond van het ambtsbericht en heeft ten onrechte overwogen dat appellant onjuiste gegevens heeft achtergehouden.

2.2. Grief 2

Artikel 3 EVRM

De rechtbank overweegt in r.o 24 ten onrechte dat de intrekking geen strijd oplevert met artikel 3 EVRM.

Appellant vreest bij terugkeer te worden onderworpen aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM. Dit, omdat hij als ex-communist mogelijk in Afghanistan een risico loopt als hij geen bescherming van aan factie of stam zal krijgen. Appellant was lid van de DVPA en heeft gewerkt bij de staatsveiligheidsdienst. Dit is bekend in zijn omgeving. Van zijn familieleden heeft hij geen bescherming te verwachten nu deze zelf geen macht hebben en door de omgeving als ongelovigen worden beschouwd. Concrete aanknopingspunten voor problemen bij terugkeer zijn de persoonlijke situatie van appellant, de mishandeling van zijn vader door de Mujaheddeen, de moord van zijn broer en de aandacht voor eiser in 2005 van de zijde van onbekenden.

De rechtbank overweegt ten onrechte:

“Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder hieruit kunnen concluderen dat ex-communisten weliswaar tot een risicogroep behoren, doch het enkele feit dat personen banden hebben gehad met het voormalige regime op zichzelf nog geen reëel risico oplevert in de zin van artikel 3 EVRM.”

De rechtbank heeft ten onrechte geen rekening gehouden met de omstandigheid dat de algemene politieke-, mensenrechten- en veiligheidssituatie in Afghanistan erg slecht is. Naarmate de algehele situatie slecht is / verslechterd, des te eerder dient te worden geconcludeerd dat er sprake is van een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM. Appellant behoort tot een risicogroep (voormalig communist en KhAD medewerker) hetgeen in de Afghaanse context en bezien in het licht van de persoonlijke gebeurtenissen in het leven van appellant en zijn familie, betekent dat bij terugkeer een reëel risico op een behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM bestaat.

Redenen waarom:

Appellant uw Afdeling verzoekt om het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de rechtbank te vernietigen, en doende wat de rechtbank had behoren te doen het inleidend beroepschrift alsnog gegrond te verklaren.

Amsterdam, 2 augustus 2007

gemachtigde,

A.H.A. Kessels, bepaaldelijk gevolmachtigd

Productie: 01